

Завърналъ се отново царскиятъ слуга въ кѣщи и казалъ на дъщеря си царското желание.

— Всичко ще наредя, татко, — успокоила го тя. Хванала две пчели и ги затворила въ две кутии. Извела отъ обора козела, сложила едина си кракъ на гърба му, другия — на земята и се отправила къмъ двореца. Царьтъ, щомъ я видѣлъ, извикалъ: И това добре си измислила! Но, я да видя подаръка! Умната девойка отворила кутиятъ, и отвлѣче изхвъркнали пчелитѣ.

Царьтъ ги погледналъ и извикалъ изуменъ: „Наистина, това бѣше подаръкъ и сега не е вече подаръкъ!“ . . . После се обърналъ къмъ девойката: „Такава мъдра девица е достойна да стане царица!“ И той се оженилъ за нея. Г.

НАРОДНИ ХАЙДУТИ

Обсада на Панайотовата чета

Когато докарали въ Сливенъ Никола байрактарьтъ раненъ, турцитѣ му рекли: „Кажи, Никола, всичко, що знаешъ, ако не искашъ да те обесимъ. Ние знаемъ, че за всичко е виновенъ Панайотъ, той ви е подлѣгалъ.“

И Никола се измамилъ, та обадилъ всичко отъ край до край: какъ чичо му, попъ Йорданъ, ни причестилъ, когато пръвъ пѣтъ трѣгнахме изъ планината презъ 1861 год., какъ благослови оржията ни. После предалъ дѣда Георги отъ с. Кортенъ, Паскала, Бойча, Георгя, Генча и други. Разказалъ, какъ сме нападнали сѣдията и му отрѣзахме рѣцетѣ, какъ нападнахме пощата и т. н. Най-после го запитали: „где можемъ хвана Панайота?“ А той отговорилъ: „Панайотъ не седи на едно мѣсто, а се крие изкустно. Сега трѣбва да е въ Матейската-планина.“

Безъ да губятъ време, турцитѣ изпращатъ въ Матейската планина голѣма потеря. Преди разсѣмване гледаме — гората пълна съ хора! Веднага събрахъ дружината, и се скрихме въ едно скрито мѣсто.

Около пладне покрай насъ минаха двама българи. Ние ги хванахме и ги попитахме, отгде идатъ и кого търсятъ.